

der henhøre under det nævnte Ministerium. Smid-
 lertid vil det kunne forstaaes, at der ikke let i Ud-
 valget kunde være Tale om at bevilge flere Om-
 bedsmænd, end Ministeriet selv forlangte, og den
 omtalte Frygt gav derfor kun Anledning til nogle
 Antydninger i Betænkningen. Det er imidlertid
 vist, at man, naar man saaledes troede saa nogen-
 lunde at kunne berolige sig med, at Regjeringen
 kun foreslog en enkelt Departementschef for dette
 Ministerium, rigtignok gik ud fra, at den Mand,
 som skulde overtage denne betydningsfulde, omfat-
 tende og vanskelige Stilling, ogsaa vilde være
 istand til at anvende sin fulde Arbeidskraft der-
 paa, og Ingen drømte om, at han vedblivende
 skulde staa i en anden Stilling, der stiller lige saa
 store, ja maaske større Forordringer. Det er virke-
 lig i vore Dage ikke nogen Sinecure at være
 Theaterchef, navnlig under disse vanskelige Over-
 gangsforhold, og det kan let forstaaes, at den
 Mand, der skal udføre denne vanskelige og vistnok
 lidet taknemlige Stilling, kun kan betragte sin
 Tjeneste i Ministeriet som en Biting. Dog, er der
 Nogen, som maa antages at lide under disse For-
 hold, er det fortrinsvis Ministeren selv, og naar
 de ligesuldt vedblive, maa man altsaa antage, at
 der er Grunde og Bæmskeligheder tilstede, som det
 ikke har staaet i Ministerens Magt at overvinde.
 Hvis der ved den Bevilling, som her søges til
 en Forhøjelse af Medhjælpssummen, kunde opnaas,
 at Forretningsgangen i Kirke- og Undervisnings-
 ministeriet blev en lille Smule hurtigere, vilde
 det vistnok være meget heldigt, thi jeg tror, der
 er Mange, som i paafommende Tilfælde vilde være
 villige til at afgive Vidnesbyrd om, at den for-
 tiden er overordentlig langsom. Det ærede Kirke-
 og Undervisningsministerium overgaar i den Hense-
 seende alle andre Ministerier, ja, saa vidt mig
 bekendt, alle andre Autoriteter (Bille og Flere:
 Rigsdagen!), alle andre administrative Autoriteter.
 Jeg frygter imidlertid for, at Udsigten til, at denne
 Bevilling gaar igennem, ikke er ret stor, og jeg
 vil derfor tillade mig at henlede den høitagtede
 Ministers Opmærksomhed paa, at der, naar han i
 sin Skrivelse til Udvalget antyder, at Antallet af
 løbende Sager er saa særdeles stort, at det trykker
 Ministeriet, er en Maaed, hvorpaa den høitærede
 Minister kunde formindste Antallet af disse Sager
 meget betydeligt, nemlig ved at opgive den store
 Centralisation, som gælder for dette Ministeriums
 Bedkommende. Jeg holder mig overbevist om, at
 der er en stor Mængde Sager, som den høitagtede
 Minister volig kunde overlade til Stiftsøvrigheder,
 Skoledirektioner, Rektorer, Bisopper og andre
 Mellemautoriteter at træffe Afgjørelse om, og at
 Behandlingen af disse Sager herved vilde blive
 ikke blot lige saa god, men tillige langt hurtigere.
 I Stedet for saaledes at formindste Centralisatio-
 nen og formindste Antallet af løbende Sager, gaar
 det ærede Ministerium for Kirke- og Undervis-
 ningsvæsenet imidlertid netop den modsatte Vej,

hvorpaa der for nylig er kommet mig et ret slaa-
 ende Exempel for Dre. Ministeriet har nemlig i
 Løbet af indeværende Vinter udsendt et Cirkulare,
 hvori det forlanger indsendt en dansk Stil fra
 hver af Cleverne paa Højskolerne. Jeg gad dog
 vide, om det er Meningen, at Ministeriets Om-
 bedsmænd skulle gennemlæse og rette disse ca.
 2,000 danske Stile; maaske de 3,000 Kr. skulle
 anvendes til Bederlag for det derved betydelig for-
 øgede Arbejde. — Med Hensyn til Bevillingen
 til det kongelige Theater vil jeg tillade mig den
 Bemærkning, at det ærede Udvalgs Flertal efter
 min Mening ifjor har været og i Aar er for
 strengt imod Theatret. Navnlige synes det mig
 ganske urimeligt, at man efter at have nedrevet
 den gamle Bygning, paalægger Theatret at forrente
 og afbetale det Beløb, hvorfor det i sin Tid blev
 opført. Det er sandsynligt, at den Uvillie, man
 med Rette kan nære over hele den Maaed, hvor-
 paa Theaterbygningshistorien er gaaet af, ogsaa
 her, bevidst eller ubevidst, kan have nogen Indfly-
 delse; men jeg vil ikke tilbageholde som min Men-
 ning, at det ærede Flertal svækker sin Stilling
 lige overfor Spørgsmaalet om Ansvar for det
 stete Forbrug af Statsmidler, naar det saaledes
 gjør gjældende, at Alt, hvad Sorø Akademi har
 udredet, ikke skal være Gave, men skal forrentes
 og afdrages. Naar Theatret betaler det Hele til-
 bage — og betaler det først det, som lovlige er
 forbrugt, vil det være en let Konsekvens deraf,
 at det senere ogsaa tilbagebetaler det, som ulovlig
 er forbrugt — har Ulykken ikke været saa stor
 (Afskydelse). Jeg hører, at Udtrykket „ulovlig“
 finder Modsigelse og skal derfor bemærke, at jeg i
 dette Udtryk ikke vil lægge noget Andet end min
 individuelle Opfattelse. At det kongelige Theater
 er nødsaget til at anvende en meget betydelig Sum
 til Anskaffelse af Dekorationer og andet Materiel,
 er selvfølgelig; men jeg skal tillade mig at spørge
 den ærede Minister, om ikke Theatret til Gjengjæld
 kunde skaffe sig nogen Indtægt ved at sælge af
 de gamle Dekorationer, og navnlig ved at reali-
 sere en Del af det uhyre Garderobemateriel, som
 nu henligger ubrugt fra ældre Tider. Fra Kilder,
 som jeg anser for paalidelige, er det sagt mig, at
 disse gamle, ubrugte Garderobesager repræsenterer
 et meget betydeligt Pengebeløb. Jeg er iøvrigt
 enig med den ærede Ordfører for Mindretallet i,
 at Sorø Akademi i og for sig vistnok har nok saa
 god Udsigt til at faae Noget efter Ministerens
 Forslag, som efter Flertallets Forslag, og derfor
 kunde jeg egentlig være tilbøjelig til at stemme for
 Ministerens Forslag; men det forekommer mig, at
 der kan gøres en formel Indvending imod det.
 Det maa nemlig erindres, at det ved Theaterloven
 af 1870 er fastsat, at Spørgsmaalet om, hvorvidt
 de fra Sorø Akademi erlagte Midler skulle være
 Laan eller Gave, skal afgjøres ved Finantsloven
 for 1875—76, og dette er jo sket; men det fore-
 kommer mig, at det ikke vilde være nogen loyal